

som uhensigtsmæssig for såvel borgere som myndigheder, herunder domstolene.

Det er ikke i ansøgerens interesse at skulle anlægge en retssag for at opnå en skilsmisse, som ansøgeren i medfør af ægteskabsloven har krav på. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, at domstolene skal behandle sager, hvor den anden part straks erklærer sig enig i påstanden, eller hvor der blot skal afsiges dom i overensstemmelse med denne. Herudover kan det anføres, at parterne efter nogen tid må antages at have indrettet sig på og accepteret situationen, når der er meddelt separation på bestemte og gennemgående vilkår. Man må derfor kunne gå ud fra, at en part, som ikke ønsker at medvirke til skilsmisse på de tidligere aftalte eller fastsatte vilkår, eller som har reelle indvendinger mod ansøgningen om skilsmisse fra den anden part, vil protestere mod skilsmisse i disse situationer.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der derfor ikke væsentlige betænkeligheder ved at meddele skilsmisse ved bevilling, selv om en part ikke har reageret på en ansøgning herom, idet parten må antages stiltiende at samtykke i skilsmissen.

Justitsministeriet anser det imidlertid for nødvendigt, at der gøres en særlig indsats for, at den anden part bliver bekendt med sådanne ansøgninger. I den forbindelse har Justitsministeriet lagt vægt på, at domstolene normalt kun afsiger udeblivelsesdomme, når stævning er forkyndt for den pågældende personligt.

Efter de regler, som gælder i dag, skal statsamtet skrive til en part mindst to gange. Dette krav foreslås opretholdt. Herudover skal statsamtet sikre sig at få en kvittering for afleveringen/ modtagelsen af det andet brev. Herved undgås, at den anden part efterfølgende gør gældende, at han eller hun ikke har modtaget statsamtets breve. Hvis kvittering for aflevering/modtagelse ikke kan fås, kan der ikke gives skilsmisse ved bevilling.

Det skal endvidere fremgå tydeligt af statsamtets breve, at man vil lægge til grund, at parten ønsker at medvirke til skilsmisse på separationsvilkårene, hvis parten ikke protesterer over for statsamtet.

Det bør i øvrigt være en forudsætning, at der ikke i forbindelse med skilsmissen skal tages stilling til ægtefællepensionsordninger omfattet af § 54 i ægteskabsloven. Denne bestemmelse henviser til enkepensionsloven, efter hvilken enken kan bevare retten til enkepension, hvis ægteskabet har varet i mere end 5 år, og så længe der er aftalt eller fastsat bidragspligt. Retten til enkepension bortfalder, hvis den fraskilte hustru indgår nyt ægteskab. Hvis en af ægtefællerne

har sådanne pensionsordninger, vil der dog kunne være taget stilling hertil under separationsagen.

Det er endvidere en forudsætning, at der ikke ved separationen er truffet bestemmelse om, at vilkåret om bidragspligt kun skal gælde for separationsperioden, jf. ægteskabslovens § 45, 2. pkt.

Da den foreslåede ordning hviler på en forudsætning om, at parterne reelt er enige om at ønske skilsmisse, foreslås det, at bevilling skal kunne meddeles efter 6 måneder.

Det bemærkes i øvrigt, at en separation bortfalder, hvis ægtefællerne genoptager eller fortsætter samlivet, jf. ægteskabsloven § 30. Normalt vil begge parter i forbindelse med ansøgning om skilsmisse på baggrund af separation i dag skulle erklære, om samlivet har været genoptaget eller fortsat, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 875 af 24. oktober 2002 om opløsning af ægteskab (opløsningsbekendtgørelsen). Det udelukker dog ikke, at betingelsen om, at samlivet ikke har været genoptaget eller fortsat, kan anses for opfyldt, når ansøgeren erklærer, at samlivet ikke har været genoptaget eller fortsat, og den ikke-ansøgende ægtefælle ikke protesterer herimod. Det svarer til den måde, domstolene behandler denne problemstilling på i tilfælde af en parts udeblivelse. Statsamtet vil fortsat skulle undersøge, om parterne ifølge oplysningerne i CPR har fortsat eller genoptaget samlivet.

Der henvises i øvrigt til arbejdsgruppens rapport, side 17-19, og lovforslagets § 1, nr. 3.

2.4. Ophævelse af den obligatoriske vilkårsforhandling

2.4.1. Gældende ret

Inden bevilling til separation eller skilsmisse meddeles af statsamtet, skal der foretages vilkårsforhandling.

Hvis der ønskes skilsmisse på baggrund af separation efter ægteskabslovens § 31, og vilkårene for separationen også gælder for tiden efter skilsmissen, er vilkårsforhandling dog ikke nødvendig, jf. ægteskabslovens § 44, stk. 1. Statsamtet kan dog bestemme, at vilkårsforhandling skal foretages, hvis en af parterne anmoder om det, eller det findes hensigtsmæssigt, jf. opløsningsbekendtgørelsens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Hvis statsamtet finder det betænkeligt at meddele bevilling til separation eller skilsmisse, skal statsamtet afslå at meddele bevilling, jf. ægteskabslovens § 42, stk. 3.

Nærmere regler om vilkårsforhandling er fastsat i opløsningsbekendtgørelsens §§ 7-11 og opløsningscirkulærets §§ 2-7.